Ἐπιστολὴ τῆς Κοινότητος Φιλιππουπόλεως πρὸς τὸν ἅγιον Ἡρακλείας εὐχαριστήριος ὑπὲρ τοῦ Χρυσάνθου
(Παραρτ. σελ. 24-25, 1853, III, 4)

Κοιν. Φιλιππουπόλεως
Κ. Μυρτίλου Ἀπόδοσις
«Θρακικά» Ἀθ. τ. ΙΣΤ΄ 1940

Γνωρίζομεν ὅτι εὐγενοῦς ψυχῆς πᾶσα ἀπόφασις καὶ πρᾶξις σκοπὸν κύριον καὶ μόνον ἔχει ἕνα τὴν ἀρετὴν αὐτήν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἐπουσιώδη καὶ μηδέν. Ἐκ τούτου λοιπὸν πᾶς ἐπαίνου καὶ εὐγνωμοσύνης λόγοι περιττοί, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαιότατοι προσέτι, περιττοὶ μὲν ὡς πρὸς τὸν πράκτορα τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἀναγκαιότατοι εἰς τὸν λαμβάνοντα. Ἐκ τούτου ὀφείλομεν ἵνα παρουσιασθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν σεβασμιώτατον ἔφορον τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν ποιμένος καὶ συνεπείᾳ τούτου καὶ ἡμῶν καὶ ἐκφράσωμεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας ὑπὲρ οὗ καὶ ἔλαβεν οὐ μόνον, ἵνα ἀποπλύνῃ πάντα ῥύπον, τὸν ὁποῖον ἡ κακεντρέχεια τινῶν καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἠθέλησεν ἵνα προστρίψῃ διὰ κατηγοριῶν καὶ πλαστῶν ῥαδιουργιῶν εἰς τὴν αὐτοῦ πανιερότητα τὸν σεβαστὸν ἡμῶν ποιμένα καὶ ἀκολούθως εἰς ἡμᾶς αὐτούς, διότι ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸν ποιμένα ἡμῶν, ἀναφέρεται εἰς ἡμᾶς τὸ ποίμνιον τὸ λογικόν. Εὐγνωμονοῦντες λοιπὸν διὰ ταῦτα[1] παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως, ἐάν ποτε πάλιν συμπέσῃ τοιοῦτον (διότι οἱ καιροὶ δεινοί) προστατεύσῃ τὰ δέοντα μετὰ τῆς συνήθους καὶ ἀπαραδειγματίστου γενναιότητος, ἡμεῖς δὲ ὑποσχόμεθα νὰ εὐχώμεθα διὰ βίου.

4 Μαρτίου 1853 ἐν Φιλιππουπόλει   αἱ ἀνωτέρω ὑπογραφαὶ ἀπαραλλάκτως.

---

1) Ὡς εἰκάζεται, ὁ ἔφορος τῆς μητροπόλεως ἅγιος Ἡρακλείας ὑπεστήριξεν ~~θερμῶς~~ σθεναρῶς τὸν κατηγορούμενον καὶ συκοφαντούμενον μητροπολίτην Χρύσανθον, ὅπου ὑπηρέτει, ὅθεν καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν Ἑλλήνων Φιλιππουπολιτῶν πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ παράκλησις, ὅπως ἐπαναλαμβάνῃ τοιοῦτο καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, διότι προεβλέπετο ἤδη ὁ τῶν Βουλγάρων ἀγὼν πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν των, Αὐτόθι, σελ. 24-25.

Στάντζιος Ἰωάννου
Δ. Καζαντζόγλου
Κωνστ. Χ'' Ἰωβαννῆ (Κοϊμτζόγλου)
Γκέσιογλου
Ἰ. Σεβαστίδης
Ἰωάννης Φιλίπποβιτζ
Γεώργ. Κλεάνθης

καὶ ἀνωνύμως οἱ πρωτομαΐστορες τῶν
πακάληδων
καζαντζήδων
κοϊμτζήδων
παπουτσήδων
τσουτουντζήδων καὶ
ἀκτάρηδων

Ἀριθμ. 9.

Ἐπιστολὴ τῆς Κοινότητος Φιλιππουπόλεως πρὸς τὸν ἅγιον Ἡρακλείας εὐχαριστήριος ὑπὲρ τοῦ Χρυσάνθου.

(Παρατήμ. σελ. 24-25, 1853, III, 4)

Γνωρίζομεν ὅτι εὐγενοῦς ψυχῆς πᾶσα ἀπόφασις καὶ πρᾶξις σκοπὸν κύριον καὶ μόνον ἔχει ἕνα τὴν ἀρετὴν αὐτήν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἐπουσιώδη καὶ μηδέν. Ἐκ τούτου λοιπὸν πᾶν ἐγκώμιον καὶ εὐγνωμοσύνης λόγοι περιττοί, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαιότατοι προσέτι, περιττοὶ μὲν ὡς πρὸς τὸν πράκτορα τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἀναγκαιότατοι εἰς τὸν λαμβάνοντα. Ἐκ τούτου ὀφείλομεν ἵνα παρουσιασθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν σεβασμιώτατον ἔφορον τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν ποιμένος καὶ συνεπείᾳ τούτου καὶ ἡμῶν καὶ ἐκφράσωμεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας ὑπὲρ οὗ καὶ ἔλαβεν οὐ μόνον, ἵνα ἀποπλύνῃ πάντα ῥύπον, τὸν ὁποῖον ἡ κακεντρέχειά τινων καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ἠθέλησεν ἵνα προστρίψῃ διὰ κατηγοριῶν καὶ πλαστῶν ῥᾳδιουργιῶν εἰς τὴν αὐτοῦ πανιερότητα τὸν σεβαστὸν ἡμῶν ποιμένα καὶ ἀκολούθως εἰς ἡμᾶς αὐτούς, διότι ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸν ποιμένα ἡμῶν, ἀναφέρεται εἰς ἡμᾶς τὸ ποίμνιον τὸ λογικόν. Εὐγνωμονοῦντες λοιπὸν διὰ ταῦτα [1]) παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως, ἐὰν ποτε πάλιν συμπέσῃ τοιοῦτον, (διότι οἱ καιροὶ δεινοί) προστατεύσῃ τὰ δέοντα μετὰ τῆς συνήθους καὶ ἀπαραδειγματίστου γενναιότητος, ἡμεῖς δὲ ὑπισχνούμεθα νὰ εἴμεθα διὰ βίου.

4 Μαρτίου 1853 ἐν Φιλιππουπόλει αἱ ἀνωτέρω ὑπογραφαὶ ἀπαραλλάκτως.

Κῶδιξ Νικηφόρου Φιλιππουπόλεως Κ. Μυρίλλου Ἀποσπάσματα: «Θρακικά» τ. ΙΕ' 1941 σ. 91

---

1) Ὡς εἰκάζεται, ὁ ἔφορος τῆς μητροπόλεως ἅγιος Ἡρακλείας ὑπεστήριξε σθεναρῶς τὸν κατηγορούμενον καὶ συκοφαντούμενον μητροπολίτην Χρύσανθον, ὅπου ἔπρεπεν, ὅθεν καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν Ἑλλήνων Φιλιππουπολιτῶν πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ παράκλησις, ὅπως ἐξακολουθῇ ποιῶν τοῦτο καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, διότι προεβλέπετο ἤδη ὁ τῶν Βουλγάρων ἀγὼν πρὸς πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν των. Αὐτόθι, σελ. 24-25.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθμ. 10.

Ἀναφορὰ πρὸς τὸν πατριάρχην πρὸς κατάπαυσιν τῆς κατηχήσεως καὶ ἐξομόσεως χριστιανῶν παίδων καὶ κορασίων [1])

(Παραρτήμ. σελ. 39-40, 1855. VI, 29)

Οἱ ὑποφαινόμενοι κάτοικοι τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ δοῦλοι ὑποκλινέστατοι τῆς ὑμετέρας προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος παρουσιαζόμενοι ἐνώπιόν της διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἀναφορᾶς καθυποβάλλομεν ὑπ' ὄψιν της τὰ ἑξῆς παράπονά μας. Οἱ ἐντὸς τῆς πόλεώς μας καὶ οἱ εἰς τὰς πέριξ κωμοπόλεις κάτοικοι Ὀθωμανοὶ παραλαμβάνοντες παῖδας ἀνηλίκους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοράσια εἰς τὰς οἰκίας των ἐπὶ λόγῳ ὑπηρεσίας, ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοῦ δρόμου ἁρπάζοντες ταῦτα, ἄλλοι δὲ μὲ τοὺς ἀπλήστους γονεῖς των συμφωνοῦντες ὡς δῆθεν νὰ τὰ περιποιηθῶσι καὶ εἰς τοὺς καιροὺς νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ὑπανδρείας των, ἐξαπατῶσι ταῦτα εἰς τὸ διάστημα τῆς παρ' αὐτοῖς διαμονῆς των μὲ λόγους καταπειστικοὺς καὶ ὑποσχέσεις πολλάς, μὲ φορέματα διάφορα καὶ φλωρία καὶ τὰ φέρουσιν εἰς τοιαύτην ἀκμήν, ὥστε μόνα των διαφθειρόμενα ἠθικῶς δίδουσι λόγον ἐξομόσεως καὶ μολονότι ἅμα πληροφορηθῇ ὁ σεβαστὸς ἡμῶν ἀρχιερεὺς ἅγιος Φιλιππουπόλεως σπεύδει ἀμέσως καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν νὰ ἀποσπᾷ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ὀθωμανῶν, ἀποβαίνει ὅμως πάντοτε ἀδύνατος πᾶσα ἀπόπειρα, διὸ ἀμέσως προτείνει τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἐπιτόπιον συμβούλιον, ἀλλὰ κακεῖσε παρουσιαζόμενα τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδία καὶ ἐξεταζόμενα ὁμολογοῦσι παρουσίᾳ τὸν σκοπόν των καὶ μόλις μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐξετάσεως τὰ παραλαμβάνει ὁ κατηχητής των καὶ ἀναχωρεῖ χωρὶς νὰ δίδῃ ἀκρόασιν καὶ προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀρχιερέως μας, πρὸ πάντων ὁ Μολλᾶς καὶ ὁ Μουφτῆς, οἵτινες κατὰ τοὺς θρησκευτικούς των νόμους θεωροῦσιν ἱερὰν τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐξομοτῶν καὶ δὲν δέχονται οὔτε λέξιν παρακλητικήν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κακὸν τοῦτο ὁσημέραι χειροτερεύει καὶ κατήντησεν ἀφόρητον ἡμῖν τε καὶ εἰς τὸν πολὺν λαόν, ὅστις ἀγανακτεῖ μεγάλως διὰ τὰς δυσαρέστους ταύτας πράξεις, παρακαλοῦμεν θερμῶς, ὅπως λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπώ-

---

1) Αὐτόθι, σελ. 39—40.